

”En bottensats av blåaktigt
vin i ett glas.” Orden läser jag
hos Simenon och tänker

med saknad på att det gått
alldeles för lång tid sedan jag
senast åt stekt rödspätta med

remouladsås, trots att vi
aldrig fick blåaktigt vin
till maten i lunchrestaurangen

på jobbet vid Liljeholmstorget.
Vi åt med utsikt över
sjön Trekanten och det var

inte världens blåaktigaste vatten,
om man säger så. Men det
åtgick tjugo år till att

sitta där och äta – tjugo somrar
och tjugo vintrar – och ingen av
dem tänker jag med saknad på.

Mina tankar på remouladsås
med stekt spätta, en tanke
på genomförd överlevnad.

”KULTUREN SKALL FÖRSTÅ
NÄRINGSLIVETS BEHOV.”
NÄRINGSLIVET FÖRSTÅR
INTE MÄNNISKANS BEHOV.
NÄRINGSLIVET SKAPAR VINSTER
KULTUR INTE BEHÖVER SKAPA

Trädgårdsgrinden vit.
Dimma i begagnad färg
som inte torkat.

Vita spjälstaket
med vita syrener
och *vita brevis* –

Små gröna löv
svänger i otakt
på samma gren.

Den höga granhäcken
gör ingen skillnad på
årstider och besök.

Somliga vistas
här jämt;
andra aldrig mer.

Uppifrån berget
ser man sjöar
flyta likt moln...

Järnvägen löper
närmare än vi trott;
stationen nerlagd.

På sommarbesök i
bersån: den lottlöse
utan vinstchans.

LIV I
SVERIGE